

[Morten Lango.]

muligheder for at nå lovens forudsete resultater, end den giver for dem, der er dårligere stillet.

Jeg mangler også en klar forståelse for, at en af de vigtigste årsager til, at man ønsker et svangerskab afbrudt, ganske bestemt er, at tanken om at avle et barn sammen med en eller anden person, som faktisk er kommet i den situation at skulle være faderen, er den pågældende kvinde inderlig modbydelig. Det forekommer mig, at imellem alle de indikationer, jeg kan forestille mig, må det egentlig være en af de klareste og kraftigste. Jeg tror med lidt held, man kan finde støtte for den i lovforslaget. Hvis man tyder loven sådan, som man nu kan, hvis man har det rette juridiske vinkelsyn, så kan et sådant sjælspres komme ind under en medicinsk indikation. Jeg indrømmer, det kan det; men det er en bagvendt verden, for det er jo ikke det, der er meningen. Det er simpelt hen en helt anden konstatering, man foretager, på et helt andet grundlag. Der optræder måske et symptom, som man kan begrunde indrebet med, men det forekommer mig at være særdeles uheldigt. Den barkedede borger, som kan bære presset, kan i og for sig synes, det er mindst lige så modbydeligt som den lidt mindre barkedede, som bliver i stand til at fremvise objektive symptomer på, at dette pres giver psykiske forstyrrelser.

Jeg synes, at en sådan udvanding af loven kan vi faktisk ikke forsvare. Vi kan ikke forsvare ikke at erstatte det med det omvendte princip, som placerer ansvaret dér, hvor det må ligge helt naturligt, nemlig hos den, der mener, at hun ikke ønsker at gennemføre svangerskabet. Det er dér, ansvaret må ligge. Det er vi jo kommet ret nær til at erkende ved at give så mange muligheder for, at man kan opnå bistanden. Men der er bare den ting at sige til det, at det er på en umoralisk måde, at det sker i form af en lang række paragraffer; for hvad er formålet med disse paragraffer? At tage ansvaret væk for afgørelsen, for det står i

loven, at det kan man godt. Og når man har et lovebogstav for, at det kan man godt efter de og de regler, og det er da helt klart, at dem falder jeg ind under, ja, så har loven været så flink at tage ansvaret.

Jeg tror nok, at denne lov vil give et større antal legale aborter. Jeg tror, alle de, der beskæftiger sig med denne sag, er indstillet på, at vi ønsker antallet af aborter gjort så lille som muligt. Jeg har den opfattelse, at indførelse af et ansvarsprincip langt snarere ville føre til det resultat end indførelse af et skohornsprincip, som gør, at næsten alting er muligt, hvis man da vel at mærke har de rette rådgivere.

Jeg må sige, at sådan som lovforslaget foreligger, og sådan som det efterhånden udhuler et hvilket som helst fornuftigt princip, som man må have i en lovgivning af denne type, så er jeg næsten sikker på, at socialistisk folkeparti ikke kan give forslaget sin støtte. Man kan kalde det en liberalisering, men en liberalisering, som samtidig i sin karakter blot er en demoralisering. Det er et spørgsmål, om man egentlig vil støtte den, når man kan lægge et langt klarere princip frem, som løser de samme spørgsmål på en måde, som set fra samfundets side og fra den enkeltes side må siges at være såre mere renfærdigt.

Jeg håber, at den tid, hvor ministeren også på dette område forstår fuglenes sprog, er nær. Alle sagkyndige snakker om, at tiden ikke er moden; men hvornår bliver tiden moden? Det gør den bl. a., når dette folketing er modent nok, og det kunne jo ske, at det snart var ved at komme på de tider.

Jeg ser frem til et udvalgsarbejde, hvor vi kan sammenligne ikke alene to lovforslag, men også to principper.

Kjær Rasmussen: Jeg føler ingen trang til at begrunde for femte gang, hvorfor vi anser fri adgang til svangerskabsafbrydelse for at være den lykkeligste og rigtigste udvej. Derimod vil jeg gerne opholde mig ganske kort ved regeringsforslaget.